

bedraget i god Samdrægtighed, der var ingen Splid, saa det følger af sig selv, at det ikke var det forenede Venstre, der jo har afstedkommet saa megen Splid, som har smittet Mændene i Horsens; haade Bestyrelsen og alle Medlemmerne der være enige. Nei, denne splidagtige Side af Sagen kunde det ærede Medlem have ladet ligge. Altsaa lad os tage den Side af Sagen, som det ærede Medlem for Alvor anførte. Der siger da det ærede Medlem, at det, jeg har paa-
 staaet, var, at fra 1870 var den Kamp, som han og hans Meningsfæller — det er Indholdet af hans Foredrag, og jeg beder det ærede Medlem om at passe paa, for at jeg ikke skal gjøre ham Urret, jeg er naturligvis ikke istand til at citere ham ordret, men jeg tror, at det er rigtigt, hvad jeg her fremkommer med — altsaa at jeg skulde have paa-
 staaet, at den Kamp, som han og hans Meningsfæller havde reist mod Folkethingsparlamentarismen siden 1870, skulde være Skyld i, hvad der er fket i Horsens. Det er det, jeg skulde have paa-
 staaet. Det var ikke blot Modstanden mod Parlamentarismen, men ogsaa Forsøgene paa ved alle mulige Midler at modstaae sig Folkethingsparlamentarismen, som jeg havde paa-
 staaet var det, som havde bevirket Skandalerne i Horsens. Jeg tror, at det ærede Medlem en anden Gang vilde gjort bedre i at vente til Dagen efter, jeg havde talt, for at mine Udtalelser kunde ligge trykte for, saa vilde det ærede Medlem ikke have været udsat for at citere galt. Det ærede Medlem maa jo dog vide, hvis han har været her igaar og idag, at jeg ikke med et Ord har talt om dette. Det eneste jeg har talt om, er den Retsgrundsaetning, som Regjeringen følger, og dens Benneres Forsvar af denne Kamp mod Grundloven og mod Folkets Bevillingsret. Jeg har ikke med et eneste Ord talt om Parlamentarismen (Afbrydelse af Rimestad). Sa, det gjælder for det ærede Medlem om at drage dette med ind i Debatten for at faae noget Andet at tale om, men det, der her kommer an paa, er det, som jeg har talt om. Det har det ærede Medlem angrebet, og det er det, som det nu dreier sig om. Det, jeg har talt om, er Regjeringens Theorier med Henhyn til Bevillingsrettens Omraade, Grundlovens §§ 48 og 49 og Grundlovens Paragraf om provisoriske Love. Disse Theorier, har jeg sagt — uden at komme ind paa nogen politisk Meningsforskjel om Parlamentarisme eller Ikke-Parlamentarisme, om Folkething og Landssting, om alt det, som kun kunde tjene til at vidste hele Debatten ud og drage Opmærksomheden bort fra, hvad der ligger for — disse Theorier rolle ved Folkets

Retsbevidsthed, og naar det ærede Medlem ikke kan forsvare sit Ministerium paa anden Maade end ved at sige, at jeg har sagt noget ganske Andet, end hvad jeg har sagt, saa er det kun Tegn paa, at hans Sag maa staa overordentlig slet. (Rimestad: Den Bending have vi hørt saa ofte!) Naar det ærede Medlem har hørt denne Bending saa tidt, saa havde der været Grund for det ærede Medlem til at hufte, hvad jeg har sagt. Det ærede Medlem har gjort en Bending bort fra, hvad jeg har sagt, for at faae det til at passe. Men jeg vil sige det ærede Medlem, at paa den Maade kan man ikke føre en politisk Debat, naar man lægger Modstanderen Ord i Munden, som han aldrig har brugt, og siger, at Ens Modstandere have sagt det og det, som er absurd og latterligt, og nu skal man blot se, hvorledes man slaar dette ihjel. Dette kan maaste være morsomt i et Møde med sit eget Parti, hvor Sagen har hørt Modstanderens Ord, men det lader sig ikke gjøre her, hvor Alle vide, hvad der er blevet sagt. Hvad Fornøielse har det ærede Medlem af at have slaaet alt det ihjel, som jeg ikke har sagt? Det er slet ingen Nytte til. — Saa sagde det ærede Medlem, at det kan nok være, at den politiske Retsbevidsthed kan lide ved politiske Synder mod Grundloven, men den private ikke. Deri ligger en stor Misforstaaelse hos det ærede Medlem og hans politiske Meningsfæller, at de ikke forstaa, hvilken umoralsk Virkning det har paa hele Befolkningen, naar man rokker ved den politiske Ret, den kan ikke stilles fra den private. Den politiske Kamp kan stilles fra den private. Man skulde kunne bekæmpe sine politiske Modstandere uden at bruge alle mulige Midler imod dem, om end det kan være haardt for det ærede Medlem og hans Benner mange Gange ude omkring i Landet, men rokker man ved den politiske Retsbevidsthed, rokker man ved hele Folkets Moral, og undergraver man den politiske Ret, undergraver man til samme Tid og i samme Grad den private. De maa hufte paa, at for den store Befolkning er den politiske Ret noget af det Dyrebareste, de have, de betragte den ikke alene som knyttet til noget af det Skønneste og Smukkeste i deres Historie, men ogsaa som noget af det Helligste og Betydningsfuldeste, som de kjende. Den opfylder dem fuldt ud i den store politiske Kamp, som vi føre herhjemme, og de føle i deres inderste Hjerte, at der kæmpes om denne Ret. Men naar dette er Tilfældet, vil det ærede Medlem ogsaa kunne forstaa, at, naar man ser denne Ret eller det, man anser for sin Ret, og som